

ΤΟΜΑΣ
ΠΙΝΤΣΟΝ

ΥΠΕΡΑΙΧΜΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BLEEDING EDGE
Από τις Εκδόσεις Penguin Press, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Υπεραιχμή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Thomas Pynchon
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Κυριαζής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Πήχας
ΣΧΕΔΙΑΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Thomas Pynchon, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: David et Myrtille/Arcangel Images,
jeka84/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0798-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΤΟΜΑΣ ΠΙΝΤΣΟΝ

ΥΠΕΡΑΙΧΜΗ

*Μετάφραση:
Γιώργος Κυριαζής*

Η Νέα Υόρκη ως χαρακτήρας σε ιστορία μυστηρίου
δε θα ήταν ο ντετέκτιβ ούτε ο δολοφόνος. Θα ήταν
ο αινιγματικός ύποπτος που γνωρίζει τα πραγματι-
κά γεγονότα αλλά δεν πρόκειται να τα αφηγηθεί.

ΝΤΟΝΑΛΔ Ε. ΓΟΥΕΣΤΛΕΪΚ

Είναι η πρώτη μέρα της άνοιξης του 2001, και η Μαξίν Τάρνοου, αν και κάποιοι την έχουν ακόμα περασμένη στο σύστημά τους ως Λέφλερ, πηγαίνει τα αγόρια της στο σχολείο με τα πόδια. Εντάξει, μπορεί να έχουν περάσει πια την ηλικία όπου χρειάζονταν συνοδεία, μπορεί η Μαξίν να μη θέλει να τα αφήσει ακόμα να είναι ανεξάρτητα, αλλά είναι μόλις δύο τετράγωνα, είναι στον δρόμο για τη δουλειά της, το απολαμβάνει, πού είναι λοιπόν το πρόβλημα;

Αυτό το πρωινό, και στις δύο πλευρές των δρόμων, φαίνεται πως όλες οι αχλαδιές στο Άνω Δυτικό Μανχάταν αποφάσισαν μέσα σε μια νύχτα να ανθίσουν, σχηματίζοντας με τα μπουμπούκια τους πανομοιότυπα λευκά σύννεφα. Μπροστά στα μάτια της Μαξίν, το ηλιόφως τρυπώνει μέσα από στέγες και υδατοδεξαμενές, φτάνει στο τέρμα του τετραγώνου και πέφτει πάνω σε ένα συγκεκριμένο δέντρο, που μονομιás γεμίζει φως.

«Μαμά», λέει ο Ζίγκι – βιαστικός, όπως πάντα. «Έλα».

«Παιδιά, κοιτάξτε εκείνο το δέντρο».

Ο Ότις σταματάει και το κοιτάζει.

«Απίθανο, μαμά».

«Δεν είναι κακό», συμφωνεί ο Ζίγκι.

Τα αγόρια προχωρούν, ενώ η Μαξίν απολαμβάνει για μισό λεπτό ακόμα το δέντρο και μετά τα ακολουθεί. Στη γωνία, από ένστικτο τους κόβει τον δρόμο ώστε να βρískεται ανάμεσα σε αυτά και σε οποιονδήποτε οδηγό μπορεί να έχει για χόμπι να παίρνει άγρια τις στροφές και να πατάει κόσμο.

Το φως του ήλιου που καθρεφτίζεται στα παράθυρα των διαμερισμάτων που βλέπουν ανατολικά έχει αρχίσει να σχηματίζει

θολά σχέδια στις προσόψεις των απέναντι κτιρίων. Διπλά λεωφορεία, καινούργια σε αυτές τις γραμμές, σέρνονται στους κεντρικούς δρόμους σαν γιγάντια έντομα. Τα ατσάλινα ρολά ανεβαίνουν, τα πρωινά φορτηγά διπλοπαρκάρουν, ενώ διάφοροι τύποι έχουν βγει έξω και καθαρίζουν με μάνικες το πεζοδρόμιο μπροστά από τα μαγαζιά τους. Άστεγοι κοιμούνται σε εισόδους, απορριματοσυλλέκτες με τεράστιες πλαστικές σακούλες γεμάτες άδεια κουτάκια από μπίρες και αναψυκτικά πηγαίνουν στα σουπερμάρκετ για να τα πουλήσουν, συνεργεία εργατών περιμένουν μπροστά από κτίρια για να έρθει ο επιστάτης. Δρομείς κάνουν τροχάδην επιτόπου στη γωνία περιμένοντας να ανάψει το πράσινο. Μπάτσοι βρίσκονται μέσα σε καφετέριες και αναπληρώνουν την έλλειψή τους σε κουλούρια. Παιδιά, γονείς και νταντάδες, με καρότσια ή με τα πόδια, πηγαίνουν προς όλες τις κατευθύνσεις καθ' οδόν για τα σχολεία της γειτονιάς. Τα μισά παιδιά είναι πάνω σε αυτά τα καινούργια πατίνια, τα Ρείζορ, οπότε στον κατάλογο των πραγμάτων που οφείλεις να προσέχεις πρέπει να προσθέσεις την αιφνιδιαστική επίθεση από τροχήλατο αλουμίνιο.

Το Σχολείο Ότο Κούγκελμπλιτς πιάνει τρία κολλητά κτίρια από ψαμμόλιθο ανάμεσα στις λεωφόρους Άμστερνταμ και Κολόμπους, σε μια διασταύρωση όπου η σειρά «Νόμος και Τάξη» έχει μέχρι στιγμής καταφέρει να μην κάνει γυρίσματα. Το σχολείο έχει πάρει το όνομά του από έναν πρώιμο ψυχαναλυτή που είχε αποβληθεί από τον στενό κύκλο του Φρόιντ εξαιτίας μιας θεωρίας ανακεφαλαίωσης που είχε επινοήσει. Του φαινόταν προφανές ότι ένας άνθρωπος κατά τη διάρκεια της ζωής του περνάει από όλες τις ποικιλίες ψυχικών ασθενειών, όπως αυτές γίνονταν κατανοητές στην εποχή του – από τον σολιψισμό της βρεφικής ηλικίας, τις σεξουαλικές υστερίες της εφηβείας και του πρώτου σταδίου της ενηλικίωσης, την παράνοια της μέσης ηλικίας, την άνοια του γήρατος... και σιγά σιγά φτάνει στον θάνατο, ο οποίος αποδεικνύεται τελικά πως είναι «ψυχική υγεία».

«Ωραία στιγμή διάλεξες να το ανακαλύψεις αυτό!» είπε ο Φρόιντ, πέταξε στάχτη από το πούρο του πάνω στον Κούγκελμπλιτς και τον έδιωξε από τον αριθμό 19 της Μπεργκ Γκάσε, με

την εντολή να μην ξαναπατήσει το πόδι του εκεί. Ο Κούγκελμπλιτς σήκωσε τους ώμους, μετανάστευσε στις ΗΠΑ, εγκαταστάθηκε στο Άνω Δυτικό Μανχάταν, άνοιξε ιατρείο και σύντομα μάζεψε κοντά του ένα δίκτυο ισχυρών παραγόντων οι οποίοι, σε κάποια στιγμή πόνου ή κρίσης, είχαν αναζητήσει τη βοήθειά του. Κατά τη διάρκεια των λουσάτων κοινωνικών εκδηλώσεων όπου πήγαινε όλο και συχνότερα, όποτε τους σύστηνε μεταξύ τους σαν «φίλους» του, ο καθένας αναγνώριζε στον άλλο ένα επιδιορθωμένο πνεύμα.

Ό,τι κι αν ήταν αυτό που έκανε η κουγκελμπλιτσιανή ψυχανάλυση στον εγκέφαλό τους, κάποιοι απ' αυτούς τους ασθενείς περνούσαν την Ύφεση αρκετά ανώδυνα, τόσο που ύστερα από λίγο έβαλαν χρήματα για την ίδρυση του σχολείου και έχωσαν και τον Κούγκελμπλιτς στα κέρδη, και επιπλέον δημιούργησαν ένα πρόγραμμα σπουδών όπου κάθε τάξη θεωρούνταν ένα διαφορετικό είδος νοητικής κατάστασης και αντιμετωπιζόταν αναλόγως. Βασικά, ήταν ένα τρελάδικο που σε έβαζε να διαβάζεις και στο σπίτι.

Αυτό το πρωινό, όπως πάντα, η Μαξίν βρίσκει το πελώριο κεφαλόσκαλο του σχολείου γεμάτο μαθητές, δασκάλους που έχουν αναλάβει καθήκοντα γελαδάρη, γονείς και μπέιμπι σίτερ, καθώς και μικρότερα αδελφάκια σε καρότσια. Ο διευθυντής του σχολείου, ο Μπρους Γούντερσλοου, που σαν φόρο τιμής στην ισημερία φοράει λευκό κοστούμι και καπέλο Παναμά, χαιρετάει όλο τον κόσμο, γνωρίζοντας σχεδόν όλα τα ονόματα και τα σύντομα βιογραφικά τους, τους χτυπάει φιλικά στον ώμο, τους δίνει ευγενικά την προσοχή του και γλείφει ή απειλεί, ανάλογα με την περίπτωση.

«Μάξι, γεια!» λέει η Βίρβα Μακ Έλμο γλιστρώντας ανάμεσα στο πλήθος, πράγμα που της παίρνει πολύ περισσότερη ώρα απ' ό,τι θα έπρεπε, κάτι που η Μαξίν πιστεύει πως είναι παλιά συνήθεια της Δυτικής Ακτής. Η Βίρβα είναι πολύ γλυκιά, αλλά δεν έχει καμιά αίσθηση του χρόνου. Αυτές οι συμπεριφορές δε γίνονται εύκολα ανεκτές στο Άνω Δυτικό Μανχάταν, και είναι άγνωστο πώς τα έχει καταφέρει μέχρι τώρα η Βίρβα.

«Ζω έναν ακόμα εφιάλτη με τον προγραμματισμό αυτό το από-

γευμα», λέει μερικά καροτσάκια πριν φτάσει στη Μαξίν, «δεν είναι τίποτα σπουδαίο, τουλάχιστον όχι ακόμα, αλλά παρ' όλα αυτά...»

«Κανένα πρόβλημα», απαντάει για να συντομεύσει την κουβέντα, «θα πάρω εγώ τη Φιόνα στο σπίτι μας, έλα να την πάρεις όποτε θες».

«Σε χιλιοευχαριστώ. Θα προσπαθήσω να μην αργήσω πολύ».

«Μπορεί και να κοιμηθεί μαζί μας».

Προτού γνωριστούν, η Μαξίν της έβγαζε τσάι από βότανα, αφού έβαζε καφέ για τον εαυτό της, ώσπου η Βίρβα τη ρώτησε ανάλαφρα: «Τι γίνεται, γράφει στο κούτελό μου ότι είμαι από την Καλιφόρνια;» Αυτό το πρωινό η Μαξίν παρατηρεί μια αλλαγή σε σχέση με τη συνήθη καθημερινή της πρόχειρη ενδυμασία, αυτό που η Μπάρμπι αποκαλούσε Κοστούμι Επιχειρηματικού Γεύματος, αντί για τζιν φόρμα, ας πούμε, το μαλλί σηκωμένο ψηλά αντί για τις γνωστές ξανθές κοτσίδες, και τα πλαστικά σκουλαρίκια σε σχήμα πεταλούδας είχαν αντικατασταθεί από... τι; Διαμαντάκια; Ζιρκόνια; Κάποιο ραντεβού αργότερα μέσα στη μέρα, σίγουρα κάποιο επαγγελματικό ζήτημα, ίσως ψάχνει για δουλειά, ίσως κάποια οικονομική εξόρμηση;

Η Βίρβα έχει πτυχίο από το Πομόνα, αλλά δεν έχει δουλειά. Εκείνη και ο Τζάστιν είναι αυτό που λέμε μοσχεύματα, από τη Σίλικον Βάλεϊ στη Σίλικον Άλεϊ. Ο Τζάστιν και ένας φίλος από το Στάνφορντ έχουν ξεκινήσει μια μικρή επιχείρηση που με κάποιο μυστήριο τρόπο κατάφερε να γλιτώσει από το σκάσιμο της χρηματοπιστηριακής φούσκας των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας, αν και όχι με αυτό που θα έλεγε κανείς παράλογη ψυχική ευφορία. Ως τώρα έχουν καταφέρει να βρίσκουν χρήματα για τα δίδακτρα στο Κούγκελμπλιτς, καθώς και το νοίκι για το υπόγειο και το ισόγειο ενός τριώροφου κοντά στο Ρίβερσαϊντ, που μόλις το αντίκρισε για πρώτη φορά η Μαξίν έπαθε κρίση περιουσιακής ζηλίας.

«Θεσπέσιο σπίτι», έκανε πως θαύμαζε, «μήπως κάνω λάθος δουλειά;»

«Μίλα με τον Μπιλ Γκέιτς από δω», είπε η Βίρβα με μπλαζέ

ύφος, «εγώ απλώς κάθομαι και περιμένω τις οψιόν των μετοχών μου να ενεργοποιηθούν. Καλά δε λέω, αγαπούλα;»

Καλιφορνέζικο ηλιόφως, νερά τόσο βαθιά που θες αναπνευστήρα, τον περισσότερο καιρό τουλάχιστον. Πότε πότε όμως... Η Μαξίν είναι σε αυτή τη δουλειά τόσο καιρό, που έχει βγάλει κεραίες που πιάνουν το αδιατύπωτο. «Καλή τύχη μ' αυτό, Βίρβα», λέει –και συνεχίζει από μέσα της: *Ό,τι κι αν είναι*– και παρατηρεί μια κλασική καλιφορνέζικη καθυστερημένη αντίδραση καθώς τη βλέπει να φεύγει από το κεφαλόσκαλο, να περνάει δίπλα από τα παιδιά της, δίνοντάς τους από ένα φιλί στο κεφάλι, και να συνεχίζει την πρωινή της μετακίνηση προς το κέντρο.

Η Μαξίν έχει ένα μικρό γραφείο εξιχνίασης υποθέσεων απάτης λίγο πιο κάτω, που λέγεται Παρακολουθήσεις και Συλλήψεις –για λίγο σκέφτηκε κάποτε να προσθέσει «και Φυλακίσεις», αλλά πολύ γρήγορα κατάλαβε ότι αυτό θα ήταν μάλλον ευσεβής πόθος, αν όχι ξεκάθαρη αυταπάτη–, σε ένα παλιό κτίριο τράπεζας, στο οποίο έμπαινες από μια αίθουσα υποδοχής με τόσο ψηλό ταβάνι, που παλιά, προτού απαγορευτεί το κάπνισμα, μερικές φορές δεν μπορούσες καν να το δεις. Είχε εγκαινιαστεί ως ναός της οικονομίας λίγο πριν το κραχ του 1929, σε ένα τυφλό ντελίριο παρόμοιο με την πρόσφατη χρηματιστηριακή φούσκα των εταιρειών πληροφορικής, και όλα αυτά τα χρόνια από τότε διαμορφώθηκε και αναδιαμορφώθηκε σε ένα παλίμψηστο γυψοσανίδων, φιλοξενώντας κατά καιρούς αλλοπρόσαλλα σχολιαρόπαιδα, ονειροπόλους χασισοπότες, καλλιτεχνικούς ατζέντηδες, χειροπράκτες, παράνομες υπεργολαβίες, μίνι αποθήκες για διάφορες ποικιλίες λαθραίων εμπορευμάτων, και αυτή την εποχή, στον όροφο της Μαξίν, μια υπηρεσία ραντεβού με το όνομα Γέντα Εξπρέσο, το Ταξιδιωτικό Γραφείο Μέσα κι Έξω, τη μυρωδάτη σουίτα του βελονιστή και βοτανολόγου δρος Γινγκ, ενώ στην άλλη άκρη του διαδρόμου υπήρχε ένας ελεύθερος χώρος προς ενοικίαση όπου παλιά βρισκόταν μια εταιρεία υλικών συσκευασίας και όπου δεν πήγαινε κανείς, ακόμα κι όταν η εταιρεία υπήρχε. Οι τωρινοί ένοικοι του κτιρίου θυμούνται την εποχή που αυτές οι κλειδωμένες με αλυσίδες και λουκέτα πόρτες φυλάσσονταν

από ένστολους σεκιουριτάδες με ούζι, οι οποίοι υπέγραφαν για την παραλαβή μυστηριωδών φορτίων. Η πιθανότητα να ακουστούν ανά πάσα στιγμή πυροβολισμοί από αυτόματα όπλα έδινε μια κάπως πιο αιχμηρή νότα στη μέρα, αλλά τώρα ο ελεύθερος αυτός χώρος απλώς κάθεται και περιμένει.

Με το που βγαίνει από το ασανσέρ, η Μαξίν ακούει τη φωνή της Ντεϊτόνα Λορέιν από τον διάδρομο και πίσω από την πόρτα, με άκρως δραματικό ύφος, να βρίζει για άλλη μια φορά στο τηλέφωνο. Μπαίνει αλαφροπατώντας τη στιγμή που η Ντεϊτόνα ουρλιάζει «Θα τα υπογράψω τα γαμημένα τα κωλόχαρτα και μετά θα την κάνω, αν θες να γίνεις πατέρας, να κοιτάξεις να τακτοποιήσεις όλες αυτές τις μαλακίες», και κλείνει το τηλέφωνο με δύναμη.

«Καλημέρα», τιτιβίζει σε κατιούσα τρίτη η Μαξίν, ίσως με λίγο οξυμένη τη δεύτερη νότα.

«Τελευταία ευκαιρία για τον μαλάκα».

Κάποιες μέρες είναι λες και κάθε απόβρασμα στην πόλη έχει το Παρακολουθήσεις και Συλλήψεις στο λιγδιασμένο του Ρόλοντεξ. Στον αυτόματο τηλεφωνητή έχουν μαζευτεί διάφορα μηνύματα, τύποι που βαριανασαίνουν, τηλεπωλητές, ακόμα και μερικές κλήσεις που έχουν να κάνουν με ενεργές υποθέσεις. Αφού τα ακούει για λίγη ώρα, η Μαξίν αποφασίζει να απαντήσει σε ένα αγχώδες τηλεφώνημα από έναν πληροφοριοδότη σε μια εταιρεία που παρασκευάζει σνακ στο Τζέρεσι, η οποία βρίσκεται σε μυστικές διαπραγματεύσεις με πρώην υπαλλήλους της Krispy Kreme για την παράνομη αγορά των άκρως απόρρητων ρυθμίσεων θερμοκρασίας και υγρασίας στο «κουτί φουσκώματος της ζύμης» του προμηθευτή ντόνατ, μαζί με εξίσου απόρρητες φωτογραφίες της συσκευής που δίνει στα ντόνατ την τελική τους μορφή, οι οποίες όμως φαίνεται πως ήταν στιγμιαίες φωτογραφίες που έδειχναν εξαρτήματα αυτοκινήτων, τραβηγμένες με πολารόιντ πριν από χρόνια στο Κουίνς και ευφάνταστα επεξεργασμένες στο Photoshop.

«Αρχίζω να σκέφτομαι ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει μ' αυτή την υπόθεση», λέει ο πληροφοριοδότης της με κάπως τρεμάμενη φωνή, «ίσως και παράνομο».

«Μήπως αυτό συμβαίνει, Τρέβορ, γιατί πρόκειται για εγκληματική πράξη σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα;»

«Είναι μυστική επιχείρηση του FBI!» ουρλιάζει ο Τρέβορ.

«Και γιατί το FBI να—»

«Μα δεν καταλαβαίνεις; Μιλάμε για την Krispy Kreme! Φροντίζουν για τα αδέρφια τους σε όλα τα επίπεδα των Σωμάτων Ασφαλείας!»

«Εντάξει. Θα πάω να μιλήσω με την Εισαγγελία στην επαρχία Μπέργκεν, μπορεί κάτι να έχουν ακούσει—»

«Για στάσου, για στάσου, κάποιος έρχεται, οχ, τώρα με είδαν, μάλλον θα πρέπει να—» και η γραμμή κόβεται – μια ζωή αυτό γίνεται.

Τώρα κάθεται και βλέπει απρόθυμα το τελευταίο από τα αμέτρητα επεισόδια λογιστικής απάτης που αφορούν τον λιανοπωλητή Ντουέιν Ζ. («Ντίζι») Κιούμπιτς, ο οποίος είναι γνωστός σε όλη την περιοχή των Τριών Πολιτειών για τις τηλεοπτικές διαφημίσεις του ως «Θεός Ντίζι», στις οποίες γυρίζει με μεγάλη ταχύτητα πάνω σε ένα πικάπ, σαν μικρό παιδί που προσπαθεί να ζαλιστεί («Ο Θεός Ντίζι γυρίζει ανάποδα τις τιμές!») προσπαθώντας να πουλήσει έξυπνες κρεμάστρες, αποφλοιωτές ακτινιδίων, τιρμπουσόν με υποβοήθηση λείξεο, ανιχνευτές τσέπης που σκανάρουν τις ουρές στα ταμεία και υπολογίζουν ποια είναι η μικρότερη, ηχητικούς συναγερμούς που κολλάνε πάνω στο τηλεχειριστήριο της τηλεόρασης ώστε να μην το χάνεις ποτέ, εκτός βέβαια αν χάσεις και το τηλεχειριστήριο του συναγερμού. Κανένα από αυτά τα μαρκαφέτια δεν πωλούνται ακόμα στα καταστήματα, αλλά μπορείς να τα δεις σε πλήρη λειτουργία αργά το βράδυ στην τηλεόραση.

Παρόλο που έχει φτάσει αρκετές φορές πολύ κοντά στις πύλες του Ντάνμπερι, ο Ντίζι παραμένει μπλεγμένος σε έναν φαύλο κύκλο όχι και τόσο νόμιμων επιλογών, αναγκάζοντας έτσι τη Μαξίν να βαδίζει σε ηθικά μονοπάτια τόσο επικίνδυνα, που θα έκαναν ακόμα και ένα μουλάρι του Γκραν Κάνιον να διστάσει. Το πρόβλημα είναι η γοητεία του Ντίζι, ή έστω αυτή η αθωότητα του παιδιού που μόλις έχει κατέβει από το πικάπ, μια αθωότητα που η Μαξίν δεν μπορεί να πιστέψει πως είναι ψεύτικη. Για έναν

συνήθη απατεώνα, τα οικογενειακά προβλήματα, η δημόσια ντροπή ή λίγος καιρός στη στενή αρκούν για να τον κάνουν να ψάξει για κάποια νόμιμη, αν όχι έντιμη, εργασία. Αλλά ακόμα και σε σύγκριση με τους μικροαπατεώνες με τους οποίους είναι καταδικασμένη να κάνει δοσοληψίες, ο Ντίζι είναι φανερό ότι είναι ο τελευταίος άνθρωπος που θα μάθαινε ποτέ από τα λάθη του.

Από χτες ένας διευθυντής στο υποκατάστημα του Θείου Ντίζι στο Λονγκ Άιλαντ, σε κάποιο σταθμό στη γραμμή του Ρονκονκόμα, αφήνει όλο και πιο αλλοπρόσαλλα μηνύματα. Κάποιο πρόβλημα στην αποθήκη, παρατυπίες στις λογιστικές εγγραφές, κάτι είναι κάπως διαφορετικό, αμάν, ρε μαλάκα Ντίζι, έλεος δηλαδή. Πότε θα μπορέσει επιτέλους η Μαξίν να χαλαρώσει, να γίνει Άντζελα Λάνσπερι και να ασχολείται μόνο με κυριλέ υποθέσεις, αντί να ζει εδώ πέρα εξόριστη ανάμεσα σε ανθρώπους ηλίθιους που ξανοίχτηκαν οικονομικά παραπάνω απ' όσο έπρεπε;

Στην τελευταία της επιτόπια επίσκεψη στον Θείου Ντίζι, η Μαξίν έστριψε στη γωνία που σχημάτιζε μια πανύψηλη στοίβα χαρτοκιβώτια και έπεσε πάνω στον ίδιο τον Ντίζι, ο οποίος φορούσε ένα μπλουζάκι με στάμπα των καταστημάτων Παλαβός Έντι και ακολουθούσε σκυφτός μια ομάδα ελεγκτών με μέση ηλικία τα δώδεκα, καθώς η λογιστική εταιρεία όπου ανήκαν ήταν διαβόητη για τη συνήθειά της να προσλαμβάνει άτομα που σνίφαναν διαλύτες, ήταν εθισμένα στα βιντεοπαιχνίδια ή αποτελούσαν διαγνωσμένες περιπτώσεις εξασθενημένης κριτικής σκέψης, και να τους αναθέτει αμέσως τις λογιστικές απογραφές.

«Τι τρέχει, Ντίζι;»

«Ουπς, την έκανα πάλι, όπως λέει και η Μπρίντι».

«Κοίτα εδώ». Περπατούσε στους διαδρόμους και σήκωνε στην τύχη σφραγισμένα χαρτόκουτα. Πολλά απ' αυτά, προς μεγάλη έκπληξη κάποιου άλλου ίσως, αλλά όχι της Μαξίν, έδειχναν, αν και σφραγισμένα, να μην έχουν τίποτα μέσα. Για δες κάτι πράγματα. «Ή έχω γίνει Γουόντερ Γούμαν ή το στοκ φαίνεται λίγο φουσκωμένο, ε;... Πρέπει να προσέχεις να μη στοιβάξεις πολύ ψηλά αυτά τα άδεια χαρτοκιβώτια, Ντίζι, με μια ματιά, στο κάτω κάτω, φαίνεται ότι δεν υπάρχει βάρος από πάνω, αυτό συνήθως προοδίδει,

κι όσο για τα παιδάκια της ομάδας λογιστικού ελέγχου, θα πρέπει τουλάχιστον να περιμένεις να φύγουν από το κτίριο προτού φέρεις το φορητό από πίσω για να μεταφέρεις τα ίδια χαρτοκιβώτια στο επόμενο υποκατάστημα της αλυσίδας, καταλαβαίνεις τι εννοώ...»

«Μα», με μάτια διάπλατα σαν γλειφιτζούρια σε πανηγύρι, «αυτό το σύστημα δούλεψε μια χαρά για τον Παλαβό Έντι».

«Ο Παλαβός Έντι μπήκε φυλακή, Ντιζ. Κι εσύ όπου να 'ναι θα αποκτήσεις άλλη μια δίωξη για τη συλλογή σου».

«Ε, δεν υπάρχει πρόβλημα, στη Νέα Υόρκη είμαστε, τα ειδικά σώματα ενόρκων εδώ θα παρέπεμπαν σε δίκη ακόμα και ένα σαλάμι».

«Λοιπόν... τι κάνουμε τώρα; Να φωνάξω τα ΜΑΤ;»

Ο Ντιζι χαμογέλασε και σήκωσε τους ώμους. Στάθηκαν στη σκοτεινιά, που μύριζε χαρτόνι και πλαστικό, και η Μαξίν, σφυρίζοντας το «Help Me, Rhonda» μέσα από τα δόντια της, αντιστάθηκε στην παρόρμηση να πάρει ένα κλαρκ και να τον πατήσει.

Τώρα κοιτάζει με άγριο βλέμμα τον φάκελο του Ντιζι για όση ώρα μπορεί χωρίς να τον ανοίξει. Πνευματική άσκηση. Ακούγεται ένα βουητό από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας.

«Είναι κάποιος Ρετζ εδώ, που δεν έχει ραντεβού».

Σώθηκε. Βάζει στην άκρη τον φάκελο, που, όπως ένα καλό κοάιν, δε θα έβγαζε και πολύ νόημα, έτσι κι αλλιώς.

«Καλώς τον Ρετζ. Έλα, βάλε τον κώλο σου κάτω. Καιρό έχω να σε δω».

2

Δύο χρόνια, εδώ που τα λέμε. Ο Ρετζ Ντέσπαρντ δείχνει να έχει τραβήξει πολλά αυτό το διάστημα. Είναι ένας ντοκιμαντερίστας που ξεκίνησε ως ταινιοπειρατής τη δεκαετία του '90, έμπαινε στις

απογευματινές προβολές με μια δανεική βιντεοκάμερα, κατέγραφε από την οθόνη όλες τις καινούργιες ταινίες και μετά τις έγραφε σε κασέτες και τις πουλούσε στον δρόμο για ένα δολάριο, μερικές φορές και δύο, αν πίστευε ότι θα του τα έδιναν, και πολλές φορές έβγαζε κέρδος προτού καν η ταινία κλείσει το πρώτο της σαββατοκύριακο στους κινηματογράφους. Η ποιότητα δεν ήταν ακριβώς επαγγελματικού επιπέδου, καθώς υπήρχαν θορυβώδεις θεατές που έφερναν το φαγητό τους στην αίθουσα σε χαρτοσακούλες, ή άλλοι που σηκώνονταν στη μέση της ταινίας και έκλειναν το οπτικό πεδίο της κάμερας, συχνά για ολόκληρα λεπτά. Επίσης το χέρι του Ρετζ δεν ήταν πάντοτε σταθερό την ώρα που κρατούσε την κάμερα, και η οθόνη πηγαινοερχόταν μέσα στο καρέ, άλλοτε αργά και ονειρικά, άλλοτε απότομα. Όταν ο Ρετζ ανακάλυψε το ζουμ στην κάμερά του, άρχισε να το χρησιμοποιεί συχνά, χωρίς ιδιαίτερο λόγο, εστιάζοντας σε λεπτομέρειες της ανθρώπινης ανατομίας, σε κομπάρσους σε σκηνές πλήθους, σε μοδάτα αυτοκίνητα που περνούσαν στο φόντο, και τα λοιπά. Μια μοιραία μέρα στην Ουάσινγκτον Σκουέαρ ο Ρετζ έτυχε να πουλήσει μια από τις κασέτες του σε έναν καθηγητή κινηματογράφου στο NYU, ο οποίος την επομένη πήγε και βρήκε τρέχοντας μέσα στον δρόμο τον Ρετζ για να τον ρωτήσει, ξέπνοος, αν είχε συνειδητοποιήσει πόσο πολύ είχε σπρώξει τα όρια αυτής της μεταμοντέρνας μορφής τέχνης που εξασκούσε, «με τη νεο-μπρεχτιανή ανατροπή της εσωτερικής διήγησης που κάνεις».

Επειδή αυτή η φράση του ακούστηκε σαν πρόσκληση για κάποιο σεμινάριο μαρξιστικού αποκρυφισμού, η προσοχή του Ρετζ άρχισε να εστιάζει αλλού, αλλά ο ενθουσιώδης ακαδημαϊκός επέμεινε, και σύντομα ο Ρετζ βρέθηκε να δείχνει τις κασέτες του σε μαθήματα διδακτορικών προγραμμάτων, και από εκεί ήταν πια εύκολο να αρχίσει να γυρίζει τις δικές του ταινίες. Εκπαιδευτικές, βιντεοκλίπ για άγνωστα συγκροτήματα, μπορεί και τηλεμάρκετινγκ, πού να ξέρει η Μαξίν; Η δουλειά είναι δουλειά.

«Φαίνεται ότι σε πετυχαίνω σε περίοδο που είσαι πολυσύχολη».

«Είναι η σεζόν τέτοια. Πάσχα, Διακαινήσιμος, τα πλείοφ του Κολεγιακού Πρωταθλήματος Μπάσκετ, η γιορτή του Αγίου Πα-

τρικίου που πέφτει Σάββατο, τα γνωστά, κανένα πρόβλημα, Ρετζ – λοιπόν, τι έχουμε εδώ, τίποτα συζυγικά προβλήματα;» (Αυτό το ύφος θεωρείται μάλλον κοφτό, ενώ έχει κοστίσει κάποιες δουλειές στη Μαξίν. Από την άλλη, είναι ένας καλός τρόπος απαλλαγής από τους χασομέρηδες.)

Το κεφάλι του έγειρε θλιμμένα.

«Τέτοια προβλήματα δεν έχω από το '98... ή μήπως το '99;»

«Α. Τότε λίγο πιο κάτω στον διάδρομο, Γέντα Εξπρέσο, ρίξε μια ματιά, η ειδικότητά τους είναι τα ραντεβού για καφέ, ο πρώτος μεγάλος λάτε είναι τζάμπα αν θυμηθείς να ζητήσεις το κουπόνι από την Ίντιθ – οκεί, Ρετζ, αφού δεν πρόκειται για τίποτα οικογενειακό...»

«Πρόκειται για αυτή την εταιρεία η οποία είναι το θέμα του ντοκιμαντέρ που γυρίζω. Συνεχώς αντιμετωπίζω...»

Έχει ένα πολύ μυστήριο ύφος, απ' αυτά που η Μαξίν ξέρει πια ότι δεν πρέπει να αγνοεί.

«Αρνητική συμπεριφορά;»

«Πρόβλήματα πρόσβασης. Είναι πολλά αυτά που δε μου λένε.»

«Και μιλάμε για τίποτα πρόσφατο ή θα πρέπει να ψάχνω στα βάθη της ιστορίας, αρχαίο λογισμικό που δεν μπορεί να το διαβάσει κανένας, κοντινές προθεσμίες παραγραφής και τέτοια;»

«Μπα, αυτή είναι μια από τις εταιρείες πληροφορικής που δε φουντάρισε πέρυσι στο σκάσιμο της φούσκας. Δεν υπάρχει παλιό λογισμικό», η φωνή του χαμήλωσε μισό ντεσιμπέλ παραπάνω απ' ό,τι χρειαζόταν, «και μάλλον δεν υπάρχει και παραγραφή».

Οχ.

«Γιατί, κοίτα, αν το μόνο που θες είναι μια έρευνα των στοιχείων του ενεργητικού, δε χρειάζεσαι ειδικό ερευνητή, απλώς μπαίνεις στο διαδίκτυο, LexisNexis, HotBot, AltaVista, κι αν θες να σου πω κι ένα μυστικό του επαγγέλματος, μην αποκλείεις τον Χρυσό Οδηγό—»

«Αυτό που ψάχνω», λέει, περισσότερο σοβαρός παρά εκνευρισμένος, «μάλλον δε βρίσκεται σε μέρος όπου μπορούν να φτάσουν οι μηχανές αναζήτησης».

«Γιατί... αυτό που ψάχνεις...»

«Είναι συνηθισμένα βιβλία της εταιρείας – ημερολόγια πωλήσεων, καθολικά, εσόδων-εξόδων, εκκαθαριστικά. Όταν προσπαθώ να τα βρω, όμως, τα πράγματα γίνονται πολύ περίεργα, τα πάντα είναι θαμμένα εκεί που η LexisNexis δεν μπορεί να φτάσει».

«Πώς γίνεται αυτό;»

«Βαθύς Ιστός. Οι επιφανειακές μηχανές αναζήτησης δεν έχουν τρόπο να φτάσουν εκεί, για να μη μιλήσω για την κρυπτογράφηση και τις αλλόκοτες ανακατευθύνσεις»

A.

«Ίσως χρειάζεσαι κάποιον πληροφορικό να το ψάξει αυτό, γιατί εγώ δεν»

«Έχω ήδη έναν που δουλεύει πάνω στο θέμα. Έρικ Άουτφιλντ, αριστούχος του Στίβεςαντ, πιστοποιημένο σκληρό καρύδι, τον συνέλαβαν σε τρυφερή ηλικία για σπάσιμο κώδικα σε υπολογιστή, τον εμπιστεύομαι απόλυτα».

«Και ποιοι είναι αυτοί οι τύποι;»

«Μια εταιρεία ασφάλειας υπολογιστών στο κέντρο, λέγεται hashslingr».

«Έχω ακούσει γι' αυτούς, ναι, όντως τα πάνε πολύ καλά, έχουν λόγο τιμής προς κέρδη ανά μετοχή που φτάνει σε επίπεδα επιστημονικής φαντασίας, και συνεχώς προσλαμβάνουν κόσμο».

«Που είναι ακριβώς η πορεία που θέλω να πάρω κι εγώ. Επibίωση και ευημερία. Αισιόδοξα πράγματα, σωστά;»

«Μα... για στάσου... κάνεις ταινία για τη hashslingr; Και δείςχνεις τι ακριβώς; Σπασίγκλες να χαζεύουν οθόνες;»

«Το αρχικό σενάριο είχε μπόλικες καταδιώξεις με αυτοκίνητα, εκρήξεις, αλλά, βλέπεις, ο προϋπολογισμός... Έχω πάρει μια πολύ μικρή προκαταβολή από την εταιρεία και, επιπλέον, μου έχουν επιτρέψει πλήρη πρόσβαση, ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα μέχρι χτες, και γι' αυτό σκέφτηκα να έρθω να σε δω».

«Βρήκες κάτι στα λογιστικά τους».

«Απλώς θέλω να ξέρω για ποιους δουλεύω. Δεν έχω πουλήσει ακόμα την ψυχή μου – εντάξει, ίσως δυο-τρία ψιχία εδώ κι εκεί, αλλά σκέφτηκα να βάλω τον Έρικ να το ψάξει λίγο. Έχεις ακούσει τίποτα για τον διευθύνοντα σύμβουλό τους, τον Γκέμπριελ Άις;»

«Αμυδρά». Πρωτοσέλιδα στους ανθρώπους του σιναφιού. Ένας από τους νεαρούς δισεκατομμυριούχους που βγήκαν αλώβητοι όταν έσκασε η χρηματιστηριακή φούσκα. Θυμάται κάποιες φωτογραφίες του, υπόλευκο κοστούμι Armani, κατά παραγγελία καστόρινη φεντόρα, δε μοίραζε ακριβώς παπικές ευλογίες δεξιά κι αριστερά, αλλά ήταν έτοιμος να το κάνει αν προέκυπτε ανάγκη... Στο πέτο, αντί για μαντίλι, είχε σημείωμα από τους γονείς του. «Έχω διαβάσει όσο μπόρεσα, δε με τράβηξε ιδιαίτερα. Κάνει τον Μπιλ Γκέιτς να φαίνεται χαρισματικός».

«Αυτή είναι απλώς η μάσκα που φοράει στα πάρτι. Έχει πολύ βαθιές διασυνδέσεις».

«Τι ακριβώς υπονοείς; Μαφία, μυστικές αστυνομικές επιχειρήσεις;»

«Σύμφωνα με τον Έρικ, ένας κρυφός σκοπός στη Γη, γραμμένος σε κώδικα που κανείς από μας δεν μπορεί να διαβάσει. Εκτός ίσως από το 666, που τείνει να εμφανίζεται ξανά και ξανά. Και, μια που το θυμήθηκα, έχεις ακόμα εκείνη την άδεια κρυφής οπλοφορίας;»

«Ναι, κυκλοφορώ κι οπλοφορώ... γιατί;»

Με κάποια ασάφεια, λέει: «Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι... σαν κι αυτούς που συναντάς συνήθως στον κόσμο της τεχνολογίας».

«Δηλαδή...»

«Για παράδειγμα, δε μοιάζουν καθόλου με κομπιουτεράδες».

«Αυτό είναι όλο; Ρετζ, η μεγάλη μου εμπειρία λέει ότι τους καταχραστές συνήθως δε χρειάζεται να τους πυροβολήσεις. Λίγη δημόσια διαπρόμπευση αρκεί».

«Ναι», λέει σχεδόν απολογητικά, «αλλά ας υποθέσουμε ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με απλούς καταχραστές. Ή όχι μόνο. Ας υποθέσουμε πως υπάρχει και κάτι άλλο».

«Βαθύ. Μοχθηρό. Και είναι όλοι μαζί στο κόλπο».

«Παραείναι παρανοϊκό για τα γούστα σου;»

«Α, όχι, για μένα η παρανοία είναι το σκόρδο στην κουζίνα της ζωής, όσο και να βάλεις, είναι μια χαρά».

«Επομένως, δε θα πρέπει να υπάρχει πρόβλημα...»

«Το απεχθάνομαι όταν μου το λένε αυτό. Αλλά εντάξει, θα ρίξω μια ματιά και θα σου πω».

«Ωραία! Με κάνεις και νιώθω σαν την Έριν Μπρόκοβιτς!»

«Χμ. Και τώρα φτάνουμε σε μια ερώτηση που συνήθως προκαλεί αμηχανία. Φαντάζομαι ότι δεν έχεις έρθει για να με προσλάβεις ή τίποτα τέτοιο, σωστά; Όχι ότι με πειράζει να δουλεύω με ποσοστό, απλώς υπάρχει και μια ηθική διάσταση εδώ, όπως ας πούμε η άγρα πελατών».

«Δεν παίρνουν κάποιο όρκο οι άνθρωποι της δουλειάς σου; Ας πούμε, αν βλέπεις μια απάτη να διενεργείται μπροστά σου-;»

«Αυτό ήταν στη μίνι σειρά “Κυνηγοί της απάτης”, αναγκάστηκαν να την κόψουν γιατί έδινε ιδέες σε πολύ κόσμο. Η Ρέιτσελ Βάις δεν ήταν κακή πάντως».

«Αυτό το λες γιατί σου μοιάζει πολύ».

Χαμογελάει, με τα χέρια και τους αντίχειρες ανοιχτά, σαν σκηνοθέτης που προσπαθεί να δει το πλάνο που πρόκειται να τραβήξει.

«Αχ, Ρετζ».

Πάντοτε έφτανες σε αυτό το σημείο με τον Ρετζ. Γνωρίστηκαν σε μια κρουαζιέρα, αν σκεφτείς τη λέξη *κρουαζιέρα* με κάπως πιο εξειδικευμένο τρόπο. Λίγο μετά τον χωρισμό της, τον όχι και τόσο παλιό εκείνο καιρό, από τον άντρα της, τον Χορστ Λέφλερ, ύστερα από πάρα πολλές ώρες κλεισμένη μέσα στο σπίτι με τα παντζούρια κλειστά ακούγοντας σε ατέρμονη επανάληψη τη Στίβι Νικς να τραγουδάει το «Landslide» σε μια κασέτα που τα υπόλοιπα κομμάτια απλώς τα αγνοούσε, πίνοντας απαίσιμα κοκτέιλ Κράουν Ρόγιαλ Σίρλεϊ Τεμπλ και αμέσως μετά γρεναδίνη κατευθείαν από το μπουκάλι και καταναλώνοντας τα χαρτομάντιλα με τις κούτες, η Μαξίν τελικά επέτρεψε στη φίλη της τη Χάιντι να την πείσει ότι μια κρουαζιέρα στην Καραϊβική με κάποιο μαγικό τρόπο θα αναβάθμιζε την ψυχική της κατάσταση. Μια μέρα βγήκε μυξοκλαίγοντας από το γραφείο της, διέσχισε τον διάδρομο και μπήκε στο Ταξιδιωτικό Πρακτορείο Μέσα κι Έξω, όπου βρήκε σκονισμένες επιφάνειες, φθαρμένα έπιπλα και ένα ταλαιπωρημένο μοντέλο ενός κρουαζιερόπλοιου που έμοιαζε αρκετά με τον Τιτανικό.

«Είστε τυχερή. Μόλις είχαμε μια...»

Μεγάλη παύση, καμία επαφή με το βλέμμα.

«Ακύρωση», πρότεινε η Μαξίν.

«Θα μπορούσατε να το πείτε κι έτσι».

Η τιμή ήταν αχτύπητη. Ίσως υπερβολικά, για κάποιον με τα μυαλά του στη θέση τους.

Οι γονείς της προσφέρθηκαν με χαρά να φροντίσουν τα αγόρια. Η Μαξίν, με τη μύτη της ακόμα να τρέχει, βρέθηκε μέσα σε ένα ταξί με τη Χάιντι, η οποία είχε έρθει μαζί για να την αποχαιρετήσει, καθ' οδόν προς κάποια αποβάθρα στο Νιούαρκ, ή ίσως στο Ελίζαμπεθ, που φαίνεται πως εξυπηρετούσε κυρίως φορτηγά πλοία, και μάλιστα το «κρουαζιερόπλοιο» της Μαξίν αποδείχτηκε πως ήταν το συγγενικό εμπορικό φορτηγό πλοίο «Αριστίντε Ολτ», το οποίο έπλεε υπό τη σημαία ευκολίας των Νήσων Μάρσαλ. Την πρώτη της νύχτα στα ανοιχτά έμαθε ότι της είχαν κλείσει θέση για το συνέδριο ΑΜΕΣΟΠΕΔΙΠΡΟ Τρέλες '98 του Αμερικανικού Συλλόγου Οριακών Περιπτώσεων Διαταραχής Προσωπικότητας. Μα θα ήταν υπέροχα, ποιος θα σκεφτόταν ποτέ να ακυρώσει τη συμμετοχή του; Εκτός αν... Ααα! Γύρισε και κοίταξε τη Χάιντι στην προβλήτα, που μάλλον θα ένιωθε μια κάποια χαιρεκακία, να μικραίνει πάνω στη βιομηχανική ακτογραμμή, η οποία τώρα πια ήταν πολύ μακριά και δε θα μπορούσε να τη φτάσει κολυμπώντας.

Όταν κάθισε για το δείπνο εκείνο το βράδυ, βρήκε ένα πλήθος έτοιμο για γλέντι, μαζεμένο κάτω από ένα πανό που έγραφε ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΑΤΕ, ΟΡΙΑΚΟΙ! Ο πλοίαρχος έδειχνε ταραγμένος και συνεχώς έβρισκε δικαιολογίες για να περάσει κάμποση ώρα κάτω από το τραπεζομάντιλο του τραπεζιού του. Κάθε ενάμισι περίπου λεπτό, ένας ντι-τζέι έβαζε τον ημιεπίσημο ύμνο της ΑΜΕΣΟΠΕΔΙΠΡΟ, το «Borderline» της Μαντόνα (1984), και στο σημείο που λέει «Ό-βερδε μπόρ-ντερ-λάιννν!!!» τραγουδούσαν όλοι μαζί, με μια περίεργη έμφαση στο τελικό ν. Θα ήταν κάτι σαν παραδощη, σκέφτηκε η Μαξίν.

Αργότερα το ίδιο βράδυ πρόσεξε μια παρουσία να περιφέρεται γαλήνια, με το μάτι κολλημένο στο σκόπευτρο, να μαγνητοσκοπεί αξιοπρόσεχτους στόχους με μια Sony VX2000, πηγαίνο-

ντας από επισκέπτη σε επισκέπτη, επιτρέποντάς τους να μιλούν ή όχι, δεν είχε σημασία, και αυτός ο τύπος αποδείχτηκε πως ήταν ο Ρετζ Ντέσπαρντ.

Με τη σκέψη ότι ίσως αυτή να ήταν η μοναδική της διέξοδος από αυτό το πιθανώς φριχτό λάθος που είχε κάνει, προσπάθησε να τον ακολουθήσει στη διαδρομή του ανάμεσα στους ανθρώπους που γλεντούσαν.

«Για δεξ», της είπε έπειτα από λίγο, «με παρακολουθούν, που σημαίνει ότι επιτέλους θεωρούμαι πετυχημένος».

«Δεν ήθελα να—»

«Όχι, εδώ που τα λέμε, θα μπορούσες να με βοηθήσεις αποσπώντας τους λίγο την προσοχή, ώστε να μη νιώθουν τόσο αμήχανοι».

«Δε θα ήθελα να υπονομεύσω τη φήμη σου, έχω πολύ καιρό να βάψω τα μαλλιά μου, κι αυτά τα ρούχα όλα μαζί μου κόστισαν λιγότερο από εκατό δολάρια στο Filene's Basement—»

«Δε νομίζω ότι θα δώσουν προσοχή σ' αυτά τα πράγματα».

Μάλιστα. Πότε ήταν η τελευταία φορά που κάποιος, οποιοςδήποτε, υπονόησε έστω και με τόσο πλάγιο τρόπο πως ήταν, αν όχι γκομενάκι, τουλάχιστον τραβηχτική; Θα έπρεπε άραγε να νιώσει προσβεβλημένη; Και πόσο λίγο;

Πήγαν από τη μια παρέα στην άλλη και ύστερα από λίγο εντόπισαν έναν τύπο που έμοιαζε αρκετά νορμάλ, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα γραμματόσημα κυνηγιού αποδημητικών πουλιών και προστασίας της άγριας πανίδας, γνωστά στους συλλέκτες ως «πάπιες», μαζί με τη μάλλον αδιάφορη γι' αυτά τα θέματα γυναίκα του, την Γκλάντις—

«...και το όνειρό μου είναι να γίνω ο Μπιλ Γκρος αυτού του είδους γραμματουσήμων». Και έχετε υπόψη πως δε μιλούσε μόνο για τα ομοσπονδιακά γραμματόσημα, αλλά και για τα πολιτειακά—και ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια περιπλάνησης είχε μπει πλέον στους θελκτικούς υγροβιότοπους του φιλοτελικού φανατισμού, και ως ξεδιάντροπος, πλέον, μανιακός έπρεπε να τα έχει όλα και ολοκληρωμένα, τις σειρές των κυνηγών και των συλλεκτών, τις σειρές με τις υπογραφές των δημιουργών, τις επιχρωματισμένες ανατυπώσεις, τις παραλλαγές, τα κακέκτυπα, τα μη

άρτια, τις ειδικές εκδόσεις για τους κυβερνήτες... «Νέο Μεξικό! Το Νέο Μεξικό έβγαλε “πάπιες” μόνο από το 1991 ως το 1994, και η τελευταία ήταν η κορωνίδα των γραμματουσιμών, η υπερφυσικά όμορφη δημιουργία του Ρόμπερτ Στάινερ που δείχνει πρασινόφτερες αγριόπαπιες εν πτήσει, και τυχαίνει να έχω μια εξάδα από γωνία φύλλου, όπου φαίνεται στο περιθώριο ο αριθμός της πλάκας...»

«Και μια μέρα», αναγγέλλει τιτιβιστά η Γκλάντις, «θα τα βγάλω από τη ξελατίνα αρχειοθέτησης, θα μαλακώσω την κόλλα στο πίσω μέρος με τη σαλιωμένη μου γλώσσα και θα τα χρησιμοποιήσω για να ταχυδρομήσω τον λογαριασμό του υγραερίου».

«Δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ταχυδρομική αποστολή, γλυκιά μου».

«Κοιτάξετε το δαχτυλίδι μου;» είπε μια γυναίκα με μπεζ ταγέρ δεκαετίας '80, μπαίνοντας στο οπτικό πεδίο της κάμερας.

«Ωραίο πράμα. Κάτι μου θυμίζει...»

«Δεν ξέρω αν παρακολουθούσατε τη “Δυναστεία”, αλλά θυμάστε εκείνο το επεισόδιο όπου η Κριστλ αναγκάστηκε να ενεχυριάσει το δαχτυλίδι της; Αυτό εδώ είναι μια απομίμηση εκείνου του δαχτυλιδιού από κυβικό ζιρκόνιο, 560 δολάρια, λιανική φυσικά, ο Έρβιν πάντοτε αγοράζει σε τιμές λιανικής, καθώς εκείνος είναι η οριακά διαταραγμένη προσωπικότητα στη σχέση, εγώ είμαι απλώς η υποστηρικτική σύντροφος. Κάθε χρόνο με σέρνει σ' αυτές τις εκδηλώσεις κι εγώ καταλήγω να τρώω σαν γουρουόνη και να γίνομαι τετράπαχη, γιατί δεν υπάρχει κανείς να του μιλήσω».

«Μην την ακούτε, εκείνη είναι που έχει όλα τα διακόσια τόσα επεισόδια σε βίντεο. Αν ήταν προσηλωμένη στη σειρά; Δεν έχετε ιδέα – κάποια στιγμή, στη μέση της δεκαετίας του '80, άλλαξε μέχρι και το όνομά της και το έκανε Κριστλ. Ένας σύζυγος με λιγότερη κατανόηση θα το έλεγε αφύσικο αυτό».

Ο Ρετζ και η Μαξίν φτάνουν κάποια στιγμή στο καζίνο του πλοίου, όπου άνθρωποι με σμόκιν και τουαλέτες που δεν ήταν ακριβώς στο νούμερό τους παίζουν ρουλέτα και μπακαρά, καπνίζουν τα τσιγάρα το ένα πίσω απ' τ' άλλο, κοιτάζουν πονηρά δεξιά και αριστερά και κουνάνε βλοσυρά χούφτες ψεύτικα χρήματα.

«Αυτοί είναι ΓΑΣΥΝΤΖΕΜΠ», τους πληροφορήσε κάποιος, «Γενικό Αδιάγνωστο Σύνδρομο Τζέιμς Μποντ, εντελώς ξεχωριστή ομάδα υποστήριξης. Δεν έχει μπει ακόμα στο *Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο Διανοητικών Διαταραχών*, αλλά ασκούν πίεση ώστε να συμπεριληφθεί στην πέμπτη έκδοση... Είναι πάντοτε καλοδεχούμενοι εδώ στο συνέδριο, κυρίως για λόγους σταθερότητας, καταλαβαίνετε».

Εδώ που τα λέμε, η Μαξίν δεν καταλάβαινε, αλλά αγόρασε ένα «πεντοδόλαρο», και όταν έφυγε από το τραπέζι θα είχε αρκετά, αν ήταν πραγματικά χρήματα, ώστε να κάνει ένα ταξιδάκι μέχρι το Saks, αν και όταν είχε την τύχη να επιστρέψει στο σπίτι της έπειτα από όλα αυτά.

Κάποια στιγμή ένα πρόσωπο ροδαλό από το πιωτό, που κατά μοιραίο τρόπο ανήκε σε κάποιον Τζόελ Γούνινερ, εμφανίζεται στο σκόπευτρο της κάμερας. «Ναι, εντάξει, το 'πιασα, με αναγνωρίζετε από τις ειδήσεις, και τώρα είμαι τροφή για την κάμερα, έτσι; Παρόλο που αθώωθηκα, και μάλιστα για τρίτη φορά, από τέτοιου είδους κατηγορίες». Και συνεχίζει ξεχνώντας μια μακροσκελή επική αφήγηση περί αδικίας, η οποία με κάποιον τρόπο συνδέεται με την αγορά ακινήτων του Μανχάταν και την οποία η Μαξίν δυσκολεύεται να παρακολουθήσει σε όλες τις αποχρώσεις της. Ίσως θα 'πρεπε, γιατί θα γλίσωνε κάποιους από τους μετέλαδες που βρήκε στον δρόμο της αργότερα.

Καραβιές ολόκληρες από οριακές περιπτώσεις διανοητικής διαταραχής. Κάποια στιγμή η Μαξίν και ο Ρετζ βρίσκουν μερικά λεπτά ησυχίας έξω στο κατάντρομα ενόσω παρατηρούν την Καραϊβική να περνάει από μπροστά τους. Παντού ολόγυρα υψώνονται κοντίνεορ, στοιβαγμένα τέσσερα τέσσερα ή πέντε πέντε. Μοιάζει με κάποιες περιοχές στο Κουίνς. Η Μαξίν, που ακόμα δεν έχει συνηθίσει στην ιδέα αυτής της κρουαζιέρας, αρχίζει να αναρωτιέται πόσα από αυτά τα κοντίνεορ είναι στην πραγματικότητα άδεια και τι πιθανότητες υπάρχουν να εκτυλίσσεται εδώ μια υπερπόντια εμπορική απάτη.

Προσέχει ότι ο Ρετζ δεν έχει κάνει καμία απόπειρα να την τραβήξει με τη βιντεοκάμερα.

«Δε σε είχα για οριακή. Νόμιζα ότι θα ήσουν του προσωπικού, κοινωνική λειτουργός ή κάτι τέτοιο».

Έκπληκτη που έχει περάσει, χμ, ίσως μία ώρα ή παραπάνω από τότε που σκέφτηκε για τελευταία φορά την υπόθεση με τον Χορστ, η Μαξίν καταλαβαίνει ότι αν πει έστω και την παραμικρή κουβέντα γι' αυτό το θέμα, η κάμερα του Ρετζ θα αρχίσει πάλι να τραβάει.

Η παραδοσιακή πρακτική σε αυτές τις μαζώξεις της ΑΜΕΣΟ-ΠΕΔΠΡΟ είναι να επισκέπτονται γεωγραφικά όρια, ένα διαφορετικό κάθε χρόνο. Εκδρομές για ψώνια στις μεξικάνικες μακιλαδόρας. Ικανοποίηση του πάθους για τζόγο στα καζίνο του Στείτλαϊν, στην Καλιφόρνια. Τσιμπούσια με εδέσματα των Ολλανδών της Πενσιλβάνιας στη Γραμμή Μείσον-Ντίξον. Φέτος ο προορισμός είναι τα σύνορα ανάμεσα στην Αϊτή και στη Δομινικανή Δημοκρατία, ένα όριο φορτωμένο μελαγχολικό κάρμα από την εποχή της Σφαγής του Περεχίλ, κάτι που δεν έχει συμπεριληφθεί στην προσούρα. Καθώς το «Αριστίντε Ολτ» μπαίνει στον Κόλπο Μανσανίγιο, τα πράγματα αρχίζουν γρήγορα να θολώνουν. Αμέσως μόλις το πλοίο δένει στην αποβάθρα του Πεπίγιο Σαλσέδο, κάποιοι επιβάτες με εμμονή στα μεγάλα ψάρια ναυλώνουν με ενθουσιασμό πλοιάρια για να πάνε να πιάσουν ασημόψαρα. Άλλοι, όπως ο Τζόελ Γούνερ, που η αγορά ακινήτων τον έχει οδηγήσει από την περιέργεια στη μονομανία, αρχίζουν την περιήγηση στα τοπικά μεσιτικά γραφεία και παρασέρνονται στις φαντασιώσεις ανθρώπων που τα κίνητρά τους συμπεριλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την απληστία και τη νοοτροπία «γαμήστε τους γιάνκηδες».

Οι κάτοικοι στην ακτή μιλούν έναν συνδυασμό κρεόλ και σιμπαένιο. Στην άκρη της αποβάθρας ξαφνικά έχουν εμφανιστεί πάγκοι με σουβενίρ, μικροπωλητές σνακ που πουλάνε γιανικέκε και τσιμιτσούρο, μάγοι βουντού και Σαντερία με ξόρκια για πούλημα, προμηθευτές μαμαχουάνα, μιας δομινικάνικης σπεσιαλιτέ μέσα σε γιγάντια γυάλινα βάζα που είναι σαν να περιέχουν κομμάτια κάποιου δέντρου μέσα σε μαρινάτα από κόκκινο κρασί και ρούμι. Σαν συνοριακό κερασάκι στην τούρτα, πάνω σε κάθε βάζο δομινικάνικης μαμαχουάνα υπάρχει ένα αυθεντικό αίτιανό ερωτι-

κό ξόρκι βουντού. «Αυτό μάλιστα!» αναφωνεί ο Ρετζ. Μαζί με τη Μαξίν χώνονται σε μια μικρή ομάδα ατόμων που έχουν αρχίσει να πίνουν από τα βάζα και να τα μοιράζονται, και σε λίγο βρίσκονται μερικά μύλια έξω από την πόλη, στο Ελ Σουένιο Τροπικάλ, ένα μισοχτισμένο και προς το παρόν εγκαταλελειμμένο ξενοδοχείο πολυτελείας, όπου ουρλιάζουν μέσα στους διαδρόμους, κρέμονται από τα κλήματα στην αυλή, τα οποία έχουν βρει να πιαστούν από κάπου ψηλά, κυνηγούν σαύρες και φλαμίνγκο, και φυσικά ο ένας τον άλλο, και κάνουν σκανταλιές στα μουχλιασμένα υπέρδιπλα κρεβάτια.

Αγάπη, συναρπαστική και νέα, όπως τραγουδούσαν στο «Πλοίο της αγάπης», η Χάιντι είχε απόλυτο δίκιο, αυτό το εισιτήριο ήταν ό,τι πρέπει γι' αυτήν, αν και αργότερα η Μαξίν δε θα ήταν και τόσο σίγουρη για τις λεπτομέρειες.

Τώρα παίρνει στο χέρι το τηλεχειριστήριο της μνήμης, πατάει το PAUSE, μετά το STOP και μετά το POWER OFF, χαμογελώντας χωρίς ορατή προσπάθεια.

«Περίεργη κρουαζιέρα, Ρετζ».

«Είχες καθόλου νέα από εκείνους τους τύπους;»

«Κανένα e-mail ούτε ποτέ, και στις γιορτές, φυσικά, η ΑΜΕ-ΣΟΠΕΔΠΡΟ με κυνηγάει για καμιά δωρεά». Τον κοιτάζει πάνω από το χεῖλος της κούπας της με τον καφέ. «Ρετζ, μήπως εμείς οι δύο κάναμε, εεε...»

«Δε νομίζω, εγώ ήμουν συνήθως με τη Λεπτάντρα από την Ινδιανάπολη κι εσύ συνεχώς εξαφανιζόσουν με εκείνον που είχε μανία με τα ακίνητα».

«Τον Τζόελ Γουίνερ», λέει η Μαξίν, και τα μάτια της, με αμηχανία στα όρια της φρίκης, κοίταξαν το ταβάνι.

«Δεν ήθελα να σου το θυμίσω αυτό, συγγνώμη».

«Θα έμαθες για την ανάκληση της άδειάς μου. Ο Τζόελ το έκανε, έμμεσα. Και μάλιστα, χωρίς να το θέλει, μου έκανε χάρη. Εννοώ, όταν ήμουν ΠΕΥΑ ήμουν χαριτωμένη, αλλά ως ξηλωμένη ΠΕΥΑ είμαι ακαταμάχητη. Για έναν συγκεκριμένο τύπο ανθρώπων. Μπορείς να φανταστείς τι μπαίνει απ' την πόρτα, και μην το πάρεις προσωπικά».

Το μεγάλο απού στο να είσαι μια αντάρτισσα Πιστοποιημένη Ερευνήτρια Υποθέσεων Απάτης είναι μάλλον το φωτοστέφανο της ξεθωριασμένης ηθικής, η αξιόπιστη ετοιμότητα να ενεργήσεις παράνομα και να μοιραστείς τα επαγγελματικά μυστικά των ορκωτών λογιστών και των υπαλλήλων της Εφορίας. Η Μαξίν έχει συναντήσει μέλη θρησκευτικών αιρέσεων που είχαν αποβληθεί από τις αιρέσεις τους, κι έτσι φοβόταν για ένα διάστημα ότι θα βρισκόταν σε μια παρόμοια κατάσταση κοινωνικής απομόνωσης. Αλλά η είδηση είχε κυκλοφορήσει, και σύντομα το γραφείο ερευνών Παρακολουθήσεις και Συλλήψεις είχε πολύ περισσότερη δουλειά από πριν, τόση που δεν μπορούσε να τη βγάλει πέρα. Οι καινούργιοι πελάτες, βέβαια, δεν ήταν πάντοτε τόσο ευυπόληπτοι όσο οι πελάτες την εποχή που είχε άδεια. Ήταν λες και οι επίδοξοι κακοποιοί ξεφύτρωναν μέσα από την ταπετσαρία των τοίχων, ανάμεσά τους και ο Τζόελ Γουίνερ, στον οποίο, όπως αποδείχτηκε, έκανε πάρα πολλές παραχωρήσεις.

Δυστυχώς, για κάποιο λόγο ο Τζόελ είχε ξεχάσει να συμπεριλάβει στις μακροσκελείς αφηγήσεις του περί αδικιών στην αγορά ακινήτων ορισμένες ουσιώδεις λεπτομέρειες, όπως για παράδειγμα τη συνήθειά του να συμμετέχει κατ' εξακολούθησιν σε συμβούλια επιχειρήσεων που αγόραζαν ακίνητα για εκμετάλλευσή, τα παράπονα των άλλων για τα ποσά που είχε υπό την ευθύνη του ως ταμίας, συχνότατα, αυτών των επιχειρήσεων, και επιπλέον την αστική καταδίκη του για διαφθορά στο Μπρούκλιν ή τη σύζυγο με τα δικά της συμφέροντα στην αγορά ακινήτων, «Και η λίστα συνεχίζεται. Δεν είναι εύκολο να το εξηγήσω», λέει και μετά κουνάει τα δάχτυλά της πάνω από το κεφάλι της. «Κεραίες. Ένωθα αρκετά άνετα με τον Τζόελ κι έτσι μοιράστηκα μαζί του μερικά μυστικά της δουλειάς. Για μένα, δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από έναν ελεγκτή της Εφορίας που εργάζεται στον ελεύθερο χρόνο του ως φοροτεχνικός».

Όλα αυτά όμως της δημιούργησαν σοβαρό πρόβλημα με τον Κώδικα Συμπεριφοράς του Συλλόγου Πιστοποιημένων Ερευνητών Υποθέσεων Απάτης, στις παρυφές του οποίου η Μαξίν κινούνταν εδώ και χρόνια σαν χορεύτρια πάνω στον πάγο. Αυτή

τη φορά ο πάγος, χωρίς να εμφανίσει ράγισμα ή θόλωμα, είχε υποχωρήσει από κάτω της. Πολλά μέλη της διερευνητικής επιτροπής είδαν σύγκρουση συμφερόντων, όχι μία φορά, αλλά επανειλημμένα, ενώ για την ίδια τη Μαξίν το ζήτημα ήταν, και εξακολουθεί να είναι, μια απλούστατη επιλογή ανάμεσα στη φιλία και στην υπερβολική προσήλωση στον κώδικα του επαγγέλματος.

«Φιλία;» Ο Ρετζ δείχνει απορημένος. «Μα ούτε καν τον συμπαθούσες».

«Είναι τεχνικός όρος».

Το χαρτί στο οποίο ήταν τυπωμένη η επιστολή που της ανακοίνωνε την ανάκληση της άδειας εξασκήσεως επαγγέλματος ήταν ακριβό και περίτεχνο, και μάλλον άξιζε περισσότερο από το μήνυμα που περιείχε, το οποίο βασικά ήταν άντε γαμήσου, ενώ συνοδευόταν από ακύρωση όλων των προνομιών της στον Όγδοο Κύκλο, ένα αποκλειστικό κλαμπ του Συλλόγου στην οδό Παρκ, καθώς και από μια υπενθύμιση να επιστρέψει την κάρτα μέλους της και να αποπληρώσει τον λογαριασμό της στο μπαρ, όπου υπήρχε υπόλοιπο. Πάντως, στο τέλος υπήρχε ένα υστερόγραφο που την πληροφορούσε πως θα μπορούσε να υποβάλει ένσταση. Μάλιστα, της είχαν στείλει και τη σχετική φόρμα. Ενδιαφέρον. Αυτό το γράμμα δε θα πήγαινε στα Έγγραφα για Πέταμα, όχι ακόμα. Αυτό που ανησύχησε όμως τη Μαξίν ήταν πως αυτή ήταν η πρώτη φορά που πρόσεξε τη σφραγίδα του Συλλόγου, η οποία έδειχνε έναν πυρσό να καίει ορμητικά μπροστά και ελάχιστα πάνω από ένα ανοιχτό βιβλίο. Τι σημαίνει αυτό; Όπου να 'ναι, οι σελίδες του βιβλίου, που ίσως αλληγορικά να είναι ο Νόμος, θα αρπάξουν φωτιά από αυτό τον αναμμένο πυρσό, που τι είναι, το Φως της Αλήθειας; Μήπως κάποιος προσπαθεί να πει κάτι, με τον Νόμο να φλέγεται εδώ, με αυτό το φοιχτό και ανελαστικό τίμημα της Αλήθειας... Αυτό είναι! Μυστικά κωδικοποιημένα αναρχικά μηνύματα!

«Ενδιαφέρουσα σκέψη, Μαξίν», λέει ο Ρετζ προσπαθώντας να την ηρεμήσει. «Λοιπόν, την έκανες την ένσταση;»

Τελικά, όχι – καθώς οι μέρες περνούσαν, πάντοτε υπήρχαν λόγοι να μην το κάνει, δεν μπορούσε να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα, η όλη διαδικασία ήταν έτσι κι αλλιώς για τα μάτια του κόσμου,

και το γεγονός παρέμενε ότι οι συνάδελφοι τους οποίους εκτιμούσε την είχαν πετάξει έξω, και δεν ήταν σίγουρη πως ήθελε να ξαναμπεί σε ένα τόσο εκδικητικό περιβάλλον. Τέτοια πράγματα.

«Είναι κάπως υπερευαίσθητοι αυτοί οι τύποι», είναι η γνώμη του Ρετζ.

«Δεν τους αδικώ. Θέλουν να είμαστε το ένα και μοναδικό αδιάφθορο και ακίνητο σημείο σε όλη αυτή την ανακατωσούρα, το ατομικό ρολόι που εμπιστεύονται όλοι».

«Είπες “να είμαστε”».

«Το πιστοποιητικό είναι κάπου αποθηκευμένο, αλλά κρέμεται ακόμα στον τοίχο του γραφείου της ψυχής μου».

«Ωραία αντάρτισσα!»

«“Κακός λογιστής”, είναι μια σειρά που γράφω, να, έχω ένα σενάριο εδώ για τον πιλότο, θες να το διαβάσεις;»

Είναι 2001 στην πόλη της Νέας Υόρκης, στο ήσυχο μεσοδιάστημα ανάμεσα στην κατάρρευση των μετοχών των εταιρειών πληροφορικής και στα φριχτά γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου. Η Σίλικον Άλλεϊ είναι μια έρημη πόλη, το Web 1.0 διακατέχεται από εφηβικό άγχος, η Google ετοιμάζεται να μπει στο χρηματιστήριο, και η Microsoft θεωρείται ακόμη Αυτοκρατορία του Κακού. Μπορεί να μην κυκλοφορεί πια τόσο χρήμα, αλλά δε λείπουν οι πονηροί που γυρεύουν να αρπάξουν ένα κομμάτι απ' ό,τι έχει απομείνει.

Η Μαζίν Τάρνοου, μια συνηθισμένη εργαζόμενη μητέρα, έχει ένα μικρό γραφείο ερευνών στο Άνω Δυτικό Μανχάταν και καταδιώκει διάφορων ειδών μικροαπατεώνες, ακολουθώντας τον δικό της ηθικό κώδικα. Όταν αρχίζει να σκαλίζει τα οικονομικά στοιχεία μιας εταιρείας ασφάλειας υπολογιστών και του σπασίκλα δισεκατομμυριούχου διευθύνοντα συμβούλου της, τα πράγματα στριμώχνονται. Πολύ σύντομα βρίσκεται μπλεγμένη με έναν έμπορο ναρκωτικών, με έναν ειδικό στα αρώματα που έχει ψύχωση με την κολόνια του Χίτλερ, καθώς και με μέλη της ρωσικής μαφίας και διάφορους μπλόγκερ, χάκερ, προγραμματιστές και επιχειρηματίες, μερικοί από τους οποίους καταλήγουν νεκροί με μυστηριώδη τρόπο. Έγκλημα, φυσικά.

Ο Τόμας Πίντσον, δίνοντας φωνή στην Εβραία μάνα που κρύβει μέσα του, μας παρουσιάζει μια ιστορική αφήγηση για τη Νέα Υόρκη της πρώιμης εποχής του ίντερνετ, όχι τόσο μακρινή σε ημερολογιακό χρόνο, αλλά σχεδόν σε άλλο γαλαξία σε σχέση με το πού έχουμε φτάσει από τότε.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0798-2

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 14811

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η